

Lord Drayson

bukása

*Amikor a sors a gögös lordból
alázatos szolgát csinál.*

*finep
selection*

USA Today bestsellerszerző

RACHAEL ANDERSON

RACHAEL ANDERSON

Lord Drayson
bukása

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

LUCY BERESFORD KISASSZONYT, az elhunyt lelkész lányát szerető szülei arra nevelték, hogy mindig igazat mondjon. Ez volt a helyes és erkölcsös út, Lucy pedig imádta a szüleit, ezért igyekezett követni a bölcs útmutatást. Utoljára zsenge, tizenegy éves korában föllentett nekik, amikor meglehetősen rendetlen kinézettel tért haza egy igen lehangoló szöcskeverseny után.

A jól nevelt ifjú hölgyek nem fogócskáztak, nem versenyeztek vagy fogadtak szöcskékre az egyik gazda fiaival. Lucy jól tudta, hogy az meglehetősen illetlen, és épp ezért mondta azt az anyjának, hogy egy kismadarat talált az ingoványba ragadva, és akkor sározza össze a szoknyáit, amikor megpróbálta kiszabadítani. A hazugság be is vált szépen, amíg Johnny papája el nem rángatta Johnnyt a parókiára, hogy a fia bocsánatot kérjen és visszaadja a guinea-t, amiben fogadtak, és amit Lucy elveszített, amikor az ő szöcskéje úgy döntött, hogy ugrálás helyett inkább napozik.

A hazugságra így fény derült, ám Mr. és Mrs. Beresford nem szidta meg, és nem részesítette semmiféle büntetésben. Mr. Beresford mindössze szomorú arckifejezéssel a lányára nézett, és annyit mondott, hogy: „Mélységesen csalódtam benned, Lucille.”

Az édesapja a teljes nevén szólította! *Soha* nem használta a teljes nevét, és Lucy még életében nem szégyellte magát ennyire. Elhatározta, hogy attól a pillanattól kezdve, míg csak él, tartózkodni fog attól, hogy bárminemű valótlanságot állítson.

Nyolc évvel később, mire betöltötte a tizenkilencedik évét, Lucy azzal büszkélkedhetett, hogy tartotta magát a fogadalmához, bár egyes helyzetek megkívántak némi kreativitást igazmondás terén. Ez történt abban az esetben is, amikor Lucy meglátta Mrs. Manninget, ahogy egy új kalappal a fején kilép a kalapszalomból. A kalapon elől lévő kivételesen nagy perem legyezőként vette körbe Mrs. Manning vékony és szögletes arcát, és a szanaszét ágazó, különböző árnyalatú kék tollakkal a nő egy kicsit úgy festett, mint egy kiterített farktollú pávakakas.

A nő meglátta Lucyt és odasietett hozzá.

– Mit gondolsz az új kalapomról, Lucy? Épp most érkezett Londonból, ahol most ez a legújabb divatőrület, úgy hallom.

Ahelyett, hogy azt mondta volna Mrs. Manningnek, hogy a legjobb lenne, ha egyenesen visszaküldené a holmit Londonba, Lucy barátságosan annyit válaszolt:

– Meglehetősen feltűnést keltő, Mrs. Manning. Lefogadom, bárhova megy benne, ön kerül majd a figyelem középpontjába.

Mrs. Manning ragyogó arccal paskolta meg Lucy kezét.

– Te mindig olyan drága vagy. – Ezzel a nő büszkén tovalejtett a rémes fejfedőben, sugárzó mosollyal az ajkán.

Lucy is mosolyogva folytatta az útját, mert boldoggá tette a tudat, hogy még mindig az őszinte emberek közé sorolható. Az édesapja, ha még él, büszke lett volna rá.

Nem egészen két nappal később, egy barátságtalan március reggelen, Lucy Beresford kisasszony szerencsétlenségére találkozott egy úriemberrel, akinek köszönhetően olyasmire vetemedett, ami később rettenetesen elszomorította az édesanyját, az édesapja pedig forgott a sírjában.

Lucy nyolc évvel korábbi fogadalma óta először nem elégedett meg a kreatív igazmondással, sem egy kegyes hazugsággal. Nem, ami elhagyta Lucy száját, az felért egy arculcsapással.

2

A decorative floral illustration in grey, featuring a central stem with several leaves and a small flower-like element, extending from the right side towards the large number '2'.

— **E**LADNI? – Erasmus Graham, Tanglewood jó öreg intézője szeme kidülledt a meglepetéstől, és akkorát húzott a kantárszáron, hogy a szürkéje is megtorpant. – El akarja *adni* Tanglewoodot, uram? – vontja össze bozontos szemöldökét.

– Igen, úgy hiszem, ezt mondtam. – Colin Cavendish, Drayson ötödik grófja lejjebb húzta a kalapját a homlokára, hogy jobban védje az arcát a fagyos esőtől. A vastag lovaglókabátja ellenére fázni kezdett. Elképzelhető, hogy mégsem volt jó ötlet ma reggel előreküldeni az inasát Londonba. A nedves ruhákat átkozottul nehéz segítség nélkül levenni.

Colin felsóhajtott, és végignézett a hatalmas birtokon. Közben azon tűnődött, hogy vajon mit látott meg a nagyapja ebben a rideg és kellemetlen földben.

A vastag, fojtogató felhők alatt a Tanglewood birtok masszív kőépítménye csillogott a szitáló esőben a túl magasra nőtt fák között.

Ez a kép fojtogatta Colint, és hirtelen kénytelen volt lazítani a nyakendőjén.

Nem is csoda, hogy az édesanyja ragaszkodott hozzá, hogy a gyerekeit Danburyben, a család essexi, bűbájos vidéki birtokán nevelje fel.

– Uram, ez a ház már négy generáció óta van a családjá birtokában. Az apja régen azokra a fákra mászott, és azokban a patakokban horgászott. Ön pedig most el akarja adni? – Erasmus továbbra is elképedten tátotta a száját, noha a kalapja nemigen szolgált védelemmel az eső elől.

– Nem terheli öröklési igény, úgyhogy igen, pontosan ezt szándékozom tenni. – A gróf az udvarházra mutatott. – Az a kevés szolgáló, akiket sikerült megtartanunk, nem tudja ezt fenntartani. A birtok alig jövedelmez, és Yorkshire meglehetősen messzire van Essex-től. A család egyetlen tagja sem lakott itt már időtlen idők óta, és az elhanyagoltsága szembetűnő. Addig kell eladnunk, amíg lehet.

– Visszatérhetne egy időre és felújíthatná – próbálkozott az intéző.

– Mi célból? Hogy még húsz évig állhasson itt üresen?

– És a tiszteletre méltó James úr? Vagy Lady Charlotte, esetleg Lady Harriett?

A gróf komoran elmosolyodott, ahogy elképzelte Charlotte-ot, amint eltemetkezik itt, kétnapi járóföldre Londontól. Számára ez a lehető legrémesebb csapdát jelentené.

– Charlotte és James a város fényét és csillogását részesítik előnyben, Harriett pedig, ahogy az anyánk is, élvezzi Danburyt.

– Ha Lady Harriett kedveli a vidéki életet, akkor talán...

– Az anyám hallani se akarna róla, Erasmus. Túl messzire van Danburytől. És minden bizonnyal elég jól emlékszik Lady Draysonra ahhoz, hogy tudja, mennyire meggyőző tud lenni. Elvégre eleve

ő ragaszkodott hozzá, hogy a család költözzön el Askernből. Semmi értelme vitázni. Akár tetszik, akár nem, Tanglewoodtól, amilyen hamar csak lehet, meg akarok szabadulni.

Erasmus fészkelődött a nyergében, és nagyot sóhajtott.

– Meg voltam győződve róla uram, hogy boldogabb hírekkel érkezik. De miért tett meg ekkora utat, csak azért, hogy tájékoztasson az eladásról?

A gróf arab telivére oldalra táncolt. Semmi kétség, a ló is alig várta, hogy elmenekülhessen az eső elől.

– Akadt némi elintéznivalóm Lancashire-ben, úgyhogy ez nem volt annyira fáradságos út. És, ahogy ön is említette korábban, ez a hely jelentett valamit az apám és a nagyapám számára, úgyhogy gondolom, a saját szememmel akartam látni, kelt-e bennem bármilyen rokonszenvet. Sajnos azonban egy pillantás elég volt, hogy meggyőzzön az igazamról. Tanglewood megszolgált a célját a családom történelmében, és mivel ez már a múlté, itt az ideje gondoskondni róla, hogy múlt is maradjon. Ami önt illeti, őszintén sajnálom, de meggyőződésem, hogy meg tudom majd győzni a vásárlót, hogy önt megtartsa. Igazán hűen szolgált a családukat.

– Ha jobb munkát végeztem volna, talán nem igyekezne ennyire megszabadulni tőle.

A grófnak elege lett az esőből, és úgy döntött, ideje fedél alá vonulni és ott folytatni a beszélgetést.

– Jöjjön, Erasmus, ne tegye még szomorúbbá ezt a napot ilyenfajta önostorozó gondolatokkal! Tudja jól, hogy ön mindent megtett ezért a helyért, ami csak lehetséges volt.

A férfi az átázott kabátujjával megtörölte a homlokát, szétkenve rajta az esőt, s ettől a két szemöldöke úgy festett, mint két ázott pudlikutya.

– Nem magam miatt sajnálkozom, uram. Mi lesz Mrs. Beresforddal és a kisasszonnyal? Velük mi lesz?

A nevek semmit sem jelentettek Colinnak.

– Kikkel?

– A néhai lelkész feleségével és lányával. Jelenleg a kis házban laknak.

– Micsoda? – Colin arab telivére nyerítve jelezte a türelmetlenségét, de a grófot már nem érdekelte a hideg. Megzabolázta toporgó lovát. – Ki engedélyezett ilyesféle megegyezést?

– Két éve, amikor a tiszteletes lebetegedett a tüdejével, és meghalt, az ön édesapja felajánlotta a kis házat az özvegynek és a lányának. Azóta ott laknak.

– Eddig miért nem hallottam én erről? – kérdezte Colin.

– Elnézését kérem, uram. Úgy véltem, tud róla. Az édesapja...

– Egy szentimentális bolond volt – vágott közbe Colin meglehetősen bosszúsan a legújabb fejlemény miatt.

– Uram! – Az intező hangjában rosszallás csendült.

A gróf az egyik elázott kesztyűjével legyintett a dorgálásra.

– Ön is pontosan tudja, hogy engem is beleértve mindenki szeretne apámat. De az elmúlt hat hónapban azon igyekeztem, hogy feltakarítsam a meglehetősen nagy rendetlenséget, amit a küszöbömön hagyott, és amikor már kezdem már hinnni, hogy a végére érek, megtudom, hogy kiadta az ingatlanhoz tartozó kis házat, amely ingatlant olyan gyorsan el kívánok adni, ahogy emberileg lehetséges. Ezen még egy szent is bosszankodna, Erasmus, márpedig én nem vagyok szent.

– Megértem, uram.

A gróf felsóhajtott, miközben a lehetőségeit mérlegelte. Ez a hír határozottan bonyolít az ügyön.

A Beresford családnak ki kell költöznie, még mielőtt a birtokot eladnák, de ez mégis vajon mennyi időbe telhet?

– Miféle megállapodást kötött Mrs. Beresford az apámmal? Létezik erről bármilyen írásos szerződés?

– Nem, uram. Az édesapja mindössze úriemberként a szavát adta. Ide utazott Danburyból Mr. Beresford temetésére, és soha nem fogom elfelejteni a látványt, ahogy a kezébe fogta Mrs. Beresford kezét és így szólt: „Amíg én élek, önök otthonuknak tekinthetik a kis házat Tanglewoodban.” – Az intéző arra a facsoportra meredt, amiről a gróf feltételezte, hogy a kis házat rejti.

A gróf megkönnyebbülten sóhajtott egyet. Végre, valami jó hír.

– Szóval akkor semmit nem írtak le.

Erasmus egyenesen a grófra nézett, szemlátomást cseppet sem tördöve a szemébe csöpögő vízzel.

– Akkor tehát szándékában áll kilakoltatni őket?

– Nem látok más megoldást, hacsak ön nem talál egy olyan vevőt, aki hajlandó bérlőkkel a kis házban megkötni az üzletet.

– Mindent meg fogok tenni, hogy találjak ilyet, uram.

A gróf komoran felnevetett.

– Csak tréfáltam, Erasmus. Egy ilyen vásárló megtalálása évekbe telhet, és én nem kívánok ennyi időt rászáni. Meghoztam a döntésemet. Beresfordék kénytelenek lesznek a lehető leghamarabb más lakhely után nézni. Megmondhatja nekik, egy hónapjuk van, hogy kiköltözzenek a birtokról.

– Egy hónap! De, uram...

A gróf feltartotta a kezét.

– Akkor legyen két hónap, és nincs több vita.

Az intéző lassan, de erőteljesen megcsóválta a fejét.

– Én ezt bizony nem teszem meg, uram. Nem én leszek, aki elmondja Mrs. Beresfordnak és a lányának, hogy másik otthont kell keresniük. – Az álla határozott vonalából látta a gróf, hogy komolyan gondolja, amit mond.

Colin figyelmeztető pillantást vetett rá.

– Az édesapám, míg élt, elismerően beszélt önről, Erasmus. Ne adjon okot nekem arra, hogy elbocsássam!

– Elbocsátom én magam, még mielőtt ilyen híreket kellene vinnem, uram.

A gróf kifújta a levegőt, miközben a lova idegesen táncolt alatta.

– Ám legyen. Londonba utazom, amint itt lezártuk az ügyeinket. Amikor megérkezem, majd íratok egy levelet az ügyvédemmel, hogy...

– Most, hogy itt van, uram – szólt közbe az intéző –, miért nem gyorsítja fel az ügyintézését és viszi meg személyesen a hírt a hölgyeknek? Úgy vélem, illendő lenne személyesen közölnie.

Colin mérlegelte az intéző szavait. Az biztos, hogy nem kellemes egy ilyen beszélgetés, de nem ez lenne az első, amit lefolytatott. És, akármennyire is nincs kedve beismerni, Erasmusnak igaza van. Beresfordék megérdemlik, hogy tőle tudják meg a hírt.

– Rendben, Erasmus – mondta Colin. – Én magam közlöm velük. – Minden bizonnyal, amint elmagyarázza a helyzetet, a hölgyek megértik majd, neki miért kell eladnia a birtokot, és nekik miért kell elköltözniük. Az ügy alkonyatra megfelelő mederbe terelődhet, ő pedig végre ennyivel is közelebb kerülhet ahhoz, hogy az összes újonnan szerzett birtokaival kapcsolatos ügyekkel dűlőre jusson.

3

LUCY NÉGYKÉZLÁB SIKÁLT EGY KIFEJEZETTEN MAKACS FOLTOT a konyhapadlón, amikor az egyetlen szolgáló, akit Beresfordék megengedhettek maguknak, belépett a hátsó ajtón. Az apró termető, vékonyka, szőke haját viseltes szalmakalap alá rejtő Georginára mindig is inkább barátként, mintsem cselédként gondoltak.

Georgina azonnal letette az étellel teli kosarat, amit cipelt, és Lucyhoz szaladt. A szoknyája átázott az esőben.

– Lucy kisasszony, eztet nem kéne csinálnia!

Lucy hátradőlt és mélyet lélegzett, megtöltötte a tüdejét a konyha áporodott levegőjével.

– Hát mit kellene csinálnom, Georgy? Tegyek úgy, mintha érdekelne a hímzés vagy a zongorázás? Te is legalább olyan jól tudod, mint én, hogy nem vagyok tehetséges a szalontevékenységekben, és nem várhatjuk el, hogy egyetlen ember végezzen el minden munkát. Túlságosan keményen dolgozol. Az a legkevesebb, hogy néhanapján

besegíttek. – Egyébként is, gondolta Lucy, egészen érdekes volt azt játszani, hogy szobalány, különösen egy ilyen barátságtalan reggelen, amikor bent ragadt a házban. Mivel az édesanyja elment, hogy segítsen a nővérének a gyermekágy körül, Lucy úgy tehetett, ahogy a kedve tartotta, mert bár Georgy rászólhatott ugyan, hogy viselkedjen, de nem ragaszkodhatott hozzá.

– Nem dógozok én keményebben bárki másná az én helyzetemben, kisasszony – válaszolta Georgina –, és maga meg igenis számos tevékenységbe tehetséges.

Lucy felhúzta az egyik szemöldökét.

– Például?

Georgina felállt, és talpra húzta Lucy-t, és szemlátomást nagyon igyekezett előrukkolni valamivel, ami szerinte Lucy „tehetségei” egyike.

– Mindig szívesen olvas egy jó könyvet, kisasszony – érkezett a válasz kisvártatva.

Lucy játékosan a szájához emelte az egyik ujját.

– Pszt, Georgy! Nehogy szárnyra kapjon ez a hír. Nem szeretném, ha kékharisnyának titulálnának.

Georgina kivette a súrolókefét Lucy kezéből és az asztalra dobta.

– Inkább lennék kékharisnya, mint cseléd, kisasszony. Az a folt meg má azelőtt is ott vót, hogy én idekerütem vóna. Mindegy, milyen erősen sikájja, az biza nem mozdul onnan. Na, vegye le azt a kötetnyt, meg azt a főköttöt, és próbájon meg egyszerre rendesen visekedni! Az a hír járja a városban, hogy hamarosan látogató érkezik. Mr. Graham maga monta nekem.

Lucy a derekán hagyta a kötetnyt és az asztalra tenyerelt.

– Ó, micsoda móka. Egy gazdag, rég elvesztett rokon az, szerinted?

– Nem.

– Egy bűnözőt üldöző konstábler talán?

Erre Georgina felkuncogott.

– Úgy vélem kisasszony, hogy nem.

– Esetleg egy partiképes férfi, aki hallott az én, ööö... tehetségemről és kellemes személyiségemről, és udvarolni érkezik? Igen, mi másról lenne szó? – tréfákozott Lucy, és közben leporolta a kötényt. – Úgy vélem, legjobb lesz, ha hagyjuk, hogy a magam valójában lásson, nem gondolod, Georgy?

– Ebben megegyezhetünk, kisasszony – mondta a szobalány, miközben levette a főkötőt Lucy fejéről. – A kisasszony mindig efelejtí, de maga Mr. és Mrs. Beresford lányáya.

Lucy felsóhajtott.

– Igazán unalmasnak festesz le.

Georgina elmosolyodott, és megpaskolta Lucy orcáját.

– Maga minden, csak nem unalmas, kisasszony. Na, vegye le azt a kötenyt! Megyek, és hozok friss tejet a McCallisteréktől. Amíg távol vagyok, viselkedjen rendesen, és senkit se engedjen be, míg vissza nem értem!

– Azt hittem, én parancsolok neked, és nem fordítva – mondta erre Lucy.

– Nem, ha az édesanyja távol van, és én vagyok az egyetlen felnőtt errefelé. – Georgina szája vigyorra húzódott, majd kilépett az ajtón és behúzta maga után. Lucy egyedül maradt a konyhában, és szinte rögtön érezni vélte, ahogy a korábbi unalma visszatér. Előredőlt, az asztallapra könyökölt, az állát pedig a tenyerébe támasztotta. Most mi legyen? Esetleg elsétálhatna látogatóba a szomszédos birtokra. Mr. Shepherd mindig kapható volt egy érdekes beszélgetésre, bár az utóbbi időben meglehetősen lefoglalta az etimológia tudománya,

mivel nemrég olvasott egy témába vágó könyvet, és Lucy most egyáltalán nem volt kíváncsi az olyan szavak latin vagy görög eredetére, mint az „őszinte” vagy az „elnyer”.

Hangos kopogás verte fel a házat. Lucy meglepődött; a titokzatos látogató máris megérkezett volna? Igazított kicsit oldalra a haján, miközben kísértelt a konyhából, majd végig a folyosón. Az előszobában vett egy mély levegőt, mielőtt kinyitotta volna a nehéz faajtót, hogy aztán egy férfival találja szembe magát.

Elsőként a férfi szeme keltette fel Lucy figyelmét. A fekete kalap alatt, a szépen gondozott barkók között intelligens, kék szempár ült. A tekintetéből titokzatosság sugárzott.

Megemelte a nedves kalapját, így láthatóvá vált a dús és hullámos, melaszszínű haja. Lucy alaposan megnézte magának az illetőt, és eltűnődött, vajon ki lehet, és mi járatban van náluk.

– Mrs. Beresfordot keresem, kérem szépen. – A férfi mélyen zengő hangja illett a szeme mélységéhez. Lucy biztos volt benne, hogy még életében nem találkozott ilyen jóképű teremtménnyel. Magas volt, a válla széles, az öltözéke kifogástalan az utazókabátjától és az egyszerű nyakkendőjétől egészen a tökéletesen kifényesített lovaglósizmájáig. A férfi finom megjelenése éles ellentétben állt Lucy rendezetlenségével.

Annak tudatában, hogy lényegében illetlenül megbámulta a férfit, Lucy tekintete visszatért a férfi arcára, amelyen szórakozott mosolyt vélt felfedezni.

Lucy megköszörülte a torkát.

– Attól tartok, hogy Mrs. Beresford távol van. Szolgálatára lehetek én talán?

A férfi nyilvánvalóan nem örült ennek a válasznak. Az álla megfeszült, az ajka pedig egyenes vonalba húzódott. Amikor a férfi nem

válaszolt, Lucy elnézett mellette az esőbe, ahol egy gyönyörű fekete arab telivér állt az oszlophoz kötve.

– Az ott az ön lova, uram? – kérdezte Lucy készen arra, hogy felajánlja az istállót menedékként a szegény állat számára.

A férfi követte Lucy tekintetét, majd visszafordult a lányhoz, és szárazon csak annyit mondott:

– Soha életemben nem láttam azt az állatot.

Lucy szája megremegett.

– Ön tréfát űz velem, uram. Így kívánja a tudtomra adni, mennyire buta volt a kérdés? Mindketten jól tudjuk, hogy az állat az öné.

– Soha nem szabadna semmit feltételezni egy idegenről – válaszolta a férfi.

– Tehát ön egy idegen? – kérdezett vissza Lucy, a kíváncsisága pedig minden másodperccel egyre nőtt.

– Talán. – Mindössze ennyi volt a válasz.

Lucy zavartalanul a ló felé biccentett.

– Van annak az állatnak neve, vagy ez is buta kérdés?

A férfi egy pillanatig Lucyt fürkészte, mintha azt mérlegelné, vajon a lány érdemes-e arra, hogy egy ilyen információ birtokosa legyen.

– Bájós.

– Elnézést?

– A ló neve Bájós.

Most a lány tanulmányozta a férfit egy pillanatig. Huncut csillogás játszott a szemében, mintha próbára tenné, hogy a lány hisz-e neki.

– Úgy vélem, komolyan beszél.

– Így is van.

– Pedig biztosan nem. Egyetlen tiszteletre méltó férfi se nevezné Bájosnak a lovát.

– Megeshet, hogy nem vagyok tiszteletre méltó.

– Kezdem úgy vélni, hogy ez lehet a helyzet.

A férfi ajka ismét megrebbent egy pillanatra, mielőtt ismét egyenes vonalba húzódott volna.

– Ha tudni akarja, egy gyenge pillanatomban történt, amikor megígértem a huncut unokahúgomnak, hogy a következő lovam nevét ő választhatja meg. Miután ezt eldöntöttük, képtelenség volt lebeszélni őt a Bájos névről. Minden bizonnyal meg kellene feledkezniem az ígéretemről, és olyan nevet adnom a lónak, ami jobban megfelel a nemének és a természetének, de hát én állom a szavam. Így vagy kénytelen leszek eladni, ami nagy kár lenne, vagy Bájosnak hívom.

Lucy elbűvölte, hogy a férfi ennyire kedveli az unokahúgát, így azt mondta:

– Szólíthatná Bátornak vagy legalább valami férfiasabb néven.

A férfi elgondolkodott, mintha mérlegelné a lehetőséget.

– Nem is rossz ötlet. Talán az unokahúgom is beleegyezne, hogy a Bájost vezetéknévként használjuk inkább.

– A Bátort pedig keresztnévként?

– Pontosan.

– Bájos Bátor? – Lucy nevetett. – Ez ám a nyelvtörő, nemde?

– Á, de épp ebben rejlik a zsenialitása, mivel az unokahúgom igencsak kedveli az alliterációt. És egy olyan névvel, mint az Amelia Applegate, hogyan is lenne ez másképp? – A férfi arckifejezése ellágyult, és valahogy még a korábbinál is jóképűbbnek tűnt.

– Helyesbítenem kell az önről alkotott korábbi ítéletemet, uram. Az a férfi, aki ily módon rajong az unokahúgáért, legalább kis mértékben tiszteletre méltó.

A dicséret zavarba hozta a férfit. Ahelyett, hogy elmosolyodott volna, megfeszült. Egy szempillantás alatt visszaváltozott azzá a hivatalos és merev úriemberré, aki feltűnt Lucy küszöbén.

– Attól tartok, túlbecsül engem – vetette oda a férfi. – Most pedig, lenne olyan kedves és megmondaná, mikor találhatom itthon Mrs. Beresfordot?

– Két hét múlva.

– Két hét múlva! – Ha eddig nem volt bosszús a férfi, hát most nagyon is az lett. Nyilvánvalóan túl hosszúnak találta Lucy édesanyjának kéthetes távollétét.

A lány ajka pajkos mosolyra húzódott, és a ház belseje felé intett.

– Szeretné megvárni?

A férfi egy pillanatig pislogott, szemlátomást meglepte az ajánlat.

– Bizonyára csak tréfál.

– Természetesen – mondta Lucy nevetve. – Bármennyire is mulattatott ez a beszélgetés, úgy vélem, meglehetősen illetlen lenne beengednem önt az otthonunkba az édesanyám és a szobalányunk jelenléte nélkül.

A férfi szeme elkerekedett, és meglepett tekintete végigsuhant Lucy külsején.

– Ön lenne Beresford kisasszony?

Lucy gyorsan pukedlizett.

– Örvendek a találkozásnak, uram. A cselédnek vélt?

A jövevény meg sem próbált tiltakozni.

– Természetesen a cselédnek véltem. Ön nyitott ajtót, és kötényt visel, az ég szerelmére. A haja pedig... khm, hagyjuk. – Legalább annyi lélekjelenléte volt, hogy ezt a mondatát már nem fejezte be.

Lucy határozottan izgalmasnak találta, hogy nem tudja, mi járhat a férfi fejében. Nem mindennapos dolog, hogy egy jóképű férfi öszszetevészt egy cseléddel. Ám Lucy nem hagyta, hogy zavarba hozza a döbbenet, amit a megjelenése és helytelen viselkedése váltott ki a

férfiből, Ehelyett felszegte az állát, és kinyújtotta a tenyerét, hogy a férfi megvizsgálhassa.

– Észrevette a kezem nyomorúságos állapotát is? Vörös és foltos a konyhapadló súrolásától.

A férfi tovább bámulta a lányt, a szája kinyílt és becsukódott pár-szor, mielőtt végül megszólalt.

– Ilyen szörnyű helyzetben vannak?

A számalom volt az utolsó, amit Lucy ettől a férfitől akart. Egy kézlegyintéssel elhessegette a kérdést.

– Természetesen nem. Egyszerűen csak unatkoztam.

– Unalmában a padlót súrolja?

– Csak akkor, ha a másik lehetőség a hímzés vagy a zongorázás – válaszolta a lány vidáman grimaszolva.

A férfi ajka ismét mosolyra készült húzódni, de a makacs ember megzabolázta, nem volt hajlandó elmosolyodni. Talán jobb is volt így. Lucy szíve biztosan elolvad, ha a férfi még vonzóbbnak mutatkozik.

– Ön előnyben van hozzám képest, uram – jegyezte meg Lucy. – Ön nyilvánvalóan ismer engem, nekem viszont a leghalványabb elképzelésem sincs az ön kilétéről.

A férfi megköszöri a torkát, talán igyekezett összeszedni a gondolatait.

– Elnézését kérem, amiért nem mutatkoztam be már a találkozásunk elején. Colin Cavendish vagyok, Drayson grófja és Tanglewood jelenlegi birtokosa.

Lucy összeráncolta a homlokát. A férfi komolynak tűnt, mégis...

– Ezt meglehetősen érdekesnek találom, uram, mivel nem egészen két éve találkoztam Lord Draysonnal, és ön cseppet sem hasonlít rá.

– Remélem is, hogy nem – felelte a férfi. – Az apám kopasz volt, és pocakos, az orra pedig pirosposzsgás. Én szerencsére az édesanyámról ütök.

Lucy minden jókedve elszállt, amikor egy más esetben jelentéktelen négybetűs szó ragadta meg a figyelmét.

– Volt? – kérdezett vissza. A hangja alig volt erősebb suttogásnál.

– Múlt nyáron hunyt el, sajnálattal közlöm.

Lucy tenyere a szájára repült. Nem tudta, miért találja ezt a hírt ennyire aggasztónak, mivel alig ismerte a férfit, de a néhai Lord Drayson igazán kedves volt a családjához, amikor az édesapja meghalt. A gróf egészen idáig utazott Askernből Mr. Beresford temetésére, és miután tudomást szerzett róla, hogy Mrs. Beresford milyen csekély jövedelemre számíthat, felajánlotta nekik a kis házat. Lucy azóta igen nagyra tartotta a lordot, és rettentően elszomorította ez a hír, ami az édesanyját minden bizonnyal még nála is jobban lesújtja majd.

– Őszinte részvétem a vesztesége miatt – nyögte ki végül Lucy. Ha valaki, hát ő tudta, hogy milyen érzés elveszíteni egy szeretett szülőt. – Nem volt tudomásom róla sem nekem, sem az édesanyámnak, ellenkező esetben biztosan értesített volna engem. Egek, olyan fiatalnak és jó kedélyűnek tűnt... de ez az én édesapámra is igaz volt, mielőtt... – A férfi szemébe nézett. – Az élet szörnyen kiszámíthatatlan tud lenni, nem igaz?

– Igen. – Nem úgy tűnt, hogy Lord Draysonnak kedvére való lenne a társalgás jelenlegi iránya. Újfent megköszöri a torkát, és elnézett Lucy mellett. – Abban reménykedtem, hogy beszélhetek az édesanyjával, de nem maradhatok két hetet Askernben, hogy megvárjam a visszatérését, így attól tartok, önnek kell átadnom az üzenetemet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Üzenetet? – Lucy gondolatban még mindig távol járt. Egy határozott kézfogás, kedves szavak és a családjának tett ígéret emlékét idézte fel, miszerint a kis házban élhetnek, míg csak szeretnének.

– Drayson újdonsült grófjaként átvizsgáltam a családom birtokainak ügyeit, és megtettem a megfelelő intézkedéseket. Nem könnyű közölni ezt a hírt, de tájékoztatnom kell önöket, hogy a Tanglewood birtokot, amint lehetséges, eladjuk.

A „Tanglewood birtok” és az „eladjuk” szavak egy pillanat alatt visszarántották Lucy a jelenbe.

– Elnézést, hogy mondta? – kérdezett vissza. – Azt tervezi, hogy eladja Tanglewoodot?

A férfi a kalapjával babrált, és kerülte Lucy tekintetét.

– Amint ön és az édesanyja találnak másik lakhelyet, azonnal meghirdetjük. Remélem, két hónap elegendő idő lesz önöknek.

Lucynak elakadt a lélegzete. *Másik lakhely? Két hónap?*

– De ez az otthonunk, uram. Hogyan lehet...

– Bocsásson meg – vágott közbe a férfi finoman –, de úgy vélem, hogy ez az *én* otthonom.

– Nem. – Lucy elhatározta, hogy megérteti a helyzetet a férfival.

– Ez az ön *háza*, de a *mi* otthonunk.

A férfi sötét és titokzatos tekintete végre találkozott Lucyével. Bár a hangneme továbbra is finom maradt, egyben határozottá is vált.

– De ez az úgynevezett otthon nem az önök tulajdonában van, ugye?

Ha Lucy arca kipirult, az nem azért volt, mert megrémült a számonkéréstől, hanem mert az erei egyszerre lüktettek félelmében és haragjában. Lord Drayson szájából ez annyira könnyűnek hangzott. Nézzenek más lakhely után! Mintha egy közeli rokonnak címzett